

AKROPOLITANEC

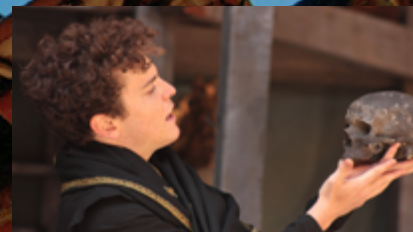
ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

POTREBA PO IZSTOPANJU

SHAKESPEARE –
NEBESA IN PEKEL V NAS

DHAMMAPADA –
POT POPOLNOSTI

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

www.akropola.org

Svet simbolov

TEČAJ

16., 23. IN 30. MAREC 2019 OD 10H DO 13H
TYRŠEVA 7, MARIBOR

informacije in prijave:

maribor@akropola.org, 040 709 955

www.akropola.org

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

MAREC 2019 | ŠT. 44

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

• FILOZOFIJA: POTREBA PO IZSTOPANJU	4
• KNJIŽEVNOST: SHAKESPEARE – NEBESA IN PEKEL V NAS	6
• EX LIBRIS: DHAMMAPADA – POT POPOLNOSTI	10
• ZGODBA: KABIR IN DERVIŠ	12
• HUMOR: SNUPI O SMRTI	13

Potreba po izstopanju in po tem, da bi sebe potrdili, izhaja iz naše težnje, da bi v zrcalu tega življenja prepoznali sebe in izpolnili smisel svojega obstoja.

Vse dokler še nimamo jasnih meril in dovolj močnega zaupanja vase, se ravnamo po drugih. Zato potrebujemo druge, da nam povedo, da smo v redu. Tako jim želimo biti všeč, želimo, da nas spoštujejo. Da bi to dosegli, pa moramo ustrezati njihovim merilom oziroma merilom večine v okolju in času, v katerem živimo. Naša notranja potreba po izražanju sebe se tako pretvori v izražanje pričakovanj drugih in nas lahko odvede stran od sebe, prav v vnemi, da bi sebe poiskali in izrazili.

Zdi se protislovno, pa vendar je kljub temu prikazana zgodba zelo pogost scenarij naših življenj. To je zato, ker slepo sledimo impulzom, ki se v nas pojavljajo, čeprav ne razumemo njihovega bistva.

Dokler ne zadostimo resničnim potrebam duše, še naprej občutimo praznino. V odziv na praznino se na stari način še bolj zaženemo in morda celo intenzivneje dosegamo določene zunanje uspehe, a kljub vsem našim vloženim žrtvam in naporu, pridobljena radost ni tako globoka, kot smo pričakovali.

Življenje se tako pretvori v nenehno pehanje za cilji, ki se nam izmuznejo, čim se jim približamo. To je enako, kot če bi želeli ujeti mavrico, kar je nemogoče, saj mavrica kot oprijemljiv objekt ne obstaja – je le iluzija, slika, ki jo ustvarita sonce in rosa v svojem zračnem plesu. Tako so tudi naša pričakovanja, da nam bodo izpolnjeni zunanji pogoji sami po sebi dali zeleno srečo in zadovoljstvo, le iluzija ...

Izkaže se, da tudi če zadostimo zastavljenim merilom uspešnosti, ne moremo doseči miru in sreče. To bi nas moralo spodbuditi k pomisli, da zastavljena merila uspešnosti morda niso ustrezna.

To je enako, kot če se prehranjemo z nehranljivimi živili. Ker nas prazna hrana ne nasiti, nam telo še naprej daje občutek lakote, čeprav je naš želodec že povsem poln. Rezultat tega so lahko prebavne motnje, pomanjkanje energije, in če pri takem prehranjevanju preveč vztrajamo, celo bolezen in izčrpanost.

Podobno kot velja na fizični ravni, velja tudi na naših višjih ravneh. Da bi bili srečni, moramo torej prepoznati, kaj nas – fizično, psihično in duhovno – zares nahrani in kaj nas le po nepotrebnem obremeni.

Andrej Praček, urednik

POTREBA PO IZSTOPANJU

DELIA STEINBERG GUZMAN

Vprašajmo se po enem od vidikov, ki je najpomembnejši za sodobnega človeka: kateri so različni načini za dosego uspeha, z eno besedo: za izstopanje? Nesporno drži eno: vsi ljudje si želijo tako ali drugače izstopati, zmagati – to je neke vrste vitalna potreba. To je potreba po tem, da bi nekaj naredili, zlasti nekaj pomembnega; to je potreba po delovanju, vendar mora to delovanje prinesiti rezultat, ki ne bo ostal neopažen. Želimo si "biti nekdo", ne se potopiti v anonimnost, želimo si, da bi se naše ime razširilo med čim več ljudi.

Naravni zakon življenja nas spodbuja k delovanju. Celoten univerzum deluje, se giblje, nekam potuje, čeprav sami ne moremo natančno povedati, kam gre. Tako nas torej potreba po delovanju ne sme presenetiti, saj človek deluje v skladu z univerzalnimi zakoni. Prav tako je naravno, da ima vsako delovanje določen rezultat, ustrezen odgovor. Danes se dogaja, da k delovanju in njegovim rezultatom pristopamo z željo po lahkem uspehu: treba je izstopati, odstopati od

drugih, še preden zagotovimo, da je nekaj dobro narejeno. Dovolj je, če se samo zdi, da je dobro narejeno.

V tej neustavljivem pehanju, da bi izstopali, se običajno srečujemo z različnimi oblikami delovanja.

Nekateri vložijo lasten napor in znotraj razpoložljivih sredstev iščejo tista, ki jim bodo omogočila, da bodo izstopali.

Drugi se sicer zanašajo na lastne napore in delo, vendar se ne osredotočijo na sredstva, s katerimi bodo dosegli te zunanje znake uspeha, ki sijih tako želijo. Ne manjka pa niti tistih, ki preprosto samo teptajo druge, da bi se sami zdeli višji.

ŽELIMO SI "BITI NEKDO", NE SE POTOPITI V ANONIMNOST, ŽELIMO SI, DA BI SE NAŠE IME RAZŠIRILO MED ČIM VEČ LJUDI.

Tako ali drugače so doseženi rezultati, razen izjem, precej žalostni. V večini primerov pogoji, ki jih je treba izpolnjevati, puščajo ljudi nezadovoljne, če ne celo travmatizirane in nevrotične. Številni drugi so depresivni, zavistni, grobi in agresivni, da ne omenjamo nečimrnih, krutih in brezobzirnih, družbenih povzpeticov in oportunistov ter stotine drugih primerov, ki bi še dodatno povečalo število pripadnikov zgoraj omenjene favne.

Vprašajmo se torej: kam vodi to pehanje in kakšen je njegov smisel? Zgodovina kot zakladnica izkušenj človeštva in lastne izkušnje nam kažejo, da ves ta blišč in sijaj sčasoma odpadne veter. To kar je vredno danes, bo jutri stigmatizirano, to kar je bilo včeraj razlog za smrtno kazen, je danes nadvse občudovano.

Izstopati med katerimi ljudmi in čemu?

To vprašanje, ki si ga postavljam, me vodi k pomisli, da je želja po izstopanju naraven vzgib duše: za človeka je značilno, da stremi po vedno več in vedno boljšem. Vendar prav tako menim, da izstopati v bistvu pomeni rasti, resnično rasti, ne si nadeti hodulje; to pomeni od znotraj se povzpeti do najvišjih in najboljših delov samega sebe. To pomeni pridobiti samospoštovanje, delovati v skladu z lastno vestjo.

Obstajajo načini za izstopanje, ki se zdijo skoraj pozabljeni, kot so na primer ...

- poznati same sebe, da bi bolje obvladovali svoje negativne vidike in spodbujali pozitivne;
- brez lažnega občutka sramu iskati navdih v vzoru tistih, ki so znali zmagovati v imenu dobrega, lepega in pravičnega;
- ne se ozirati na to, kar v določenem trenutku narekujejo moda ali različnih psihologi ali psevdoracionalneži;
- na življenje gledati kot na možnost za vsakodnevno izboljševanje ...

Treba se je spomniti, da ni dobro izstopati le en trenutek, saj nas bo to privedlo v enak obup, kot ga čutijo tisti, ki niso dosegli zelenih simbolov prestiža. Ta sprememba je vredna resnejšega in neprekinjenega prizadevanja, ki nam bo prineslo trdno, stabilno, neprekinjeno notranjo rast v nenehnem iskanju večjega in boljšega.

Zato se vprašajmo o potrebi in smislu izstopanja in o sredstvih, s katerimi to lahko dosežemo. Potreba je jasna. Smisel in sredstva so odvisna od izbire, ki jo je zmožen narediti vsak posameznik. V tem primeru vprašanj, ki si jih postavljamo z največjo možno iskrenostjo, ne bo nikoli preveč. 🌱

**MENIM, DA IZSTOPATI V BISTVU POMENI RASTI, RESNIČNO RASTI, NE SI NADETI HODULJE;
TO POMENI OD ZNOTRAJ SE POVZPETI DO NAJVIŠJIH IN NAJBOLJŠIH DELOV SAMEGA SEBE.**

SHAKESPEARE: NEBESA IN PEKEL V NAS

ZAHİ GLICK

Shakespearja lahko razumemo kot filozofa-umetnika. V svojih delih uspe preučiti globino človeškega obstoja in človeški odnos do Boga ter univerzuma. Shakespeare, mag besed, je simbol umetnika, čigar dela živijo večno, saj se dotikajo srčike človeške izkušnje ter postavljajo pod vprašaj teme, ki so in bodo vedno pomembne za človeka.

Zakaj Shakespeare? Kaj ga naredi tako posebnega? Zakaj je toliko dram tistega časa izginilo v pozabo, medtem ko on ostaja pomemben? Nobene racionalne razlage ni. V toku zgodovine najdemo nekaj umetnikov, ki so se odprli kanalu navdiha in odstrli skrivnost obstoja. To je velik dar in velika odgovornost.

Za razumevanje Shakespearjeve veličine moramo razumeti tudi elizabetinsko gledališče, v katerem je bil Shakespeare najsvetlejša zvezda.

To gledališče je nastalo v času renesanse v Angliji, med vladavino kraljice Elizabete. Edinstvena mešanica klasičnega učenja in srednjeveške gledališke tradicije je to gledališče naredila posebno.

Shakespearjeve igre so najboljši primer tega gledališča in hkrati vrhunec pisne besede. Da bi pokazali njegovo veličino, bomo raziskali nekaj elementov Shakespearjevih iger.

ZBOR:

*"O, da imam muzo ognjeno, ki bi vzpela,
se v najvišje sfere domišljije,
da je ta oder carstvo, igralci – princi,
monarhi pa gledalci sijajnih scen."*

(Henrik V., Prolog, prevod: Matej Bor)

Elizabetinsko gledališče je edinstveno. Združuje namreč klasična učenja renesanse, ki je preučevala človeka, družbo in njuno povezanost z univerzumom, ter srednjeveško gledališče, ki se je pojavilo na mestnih trgih, zunaj, v soju sonca – skromno gledališče, brez posebnega okrasja, a z veliko kreativnosti in imaginacije. Shakespearjevo gledališče tako kot večina tovrstnih gledališč v Londonu tistega časa je zajemalo oba svetova. 'Globe' je bilo odprto gledališče, v obliki kroga, z odprto streho, tako da so igre potekale ob dnevni svetlobi, oder pa je bil gol. Šlo je za svet, ki sta ga oblikovali imaginacija in moč govorne besede. Dober primer te gledališke magičnosti vidimo na začetku ene najboljših Shakespearjevih zgodovinskih dram Henrik V., ko zbor vpraša občinstvo:

*"Mislite si, da sta v objem teh sten
stisnjeni dve mogočni monarhiji,
ki jima čeli, dvignjeni in preteči,
loči nevarno ozki ocean.
Vaš duh dopolni našo nepopolnost,
napravi tisoč mož iz enega
in iz vseh teh izmišljeno armado;
mislite si, če je beseda o konjih,
da jih vidite, ko delajo odtise
iskrih kopit tja v voljno prst, vaš duh
bo moral naše kraje v blišč odeti,
nositi iz kraja v kraj, iz časa v čas,
in skrajšati dogodke mnogih let,
na pičlo uro; in pri tem bi vam pomagal rad jaz, Zbor, kot
vem in znam, ..."*
(Henrik V., Prolog, prevod: Matej Bor)

Čudovito je ustvarjati svet skozi besede in imaginacijo. Stol na odru postane palača, pobarvano drevo na blagu gozd, trije oboroženi možje pa močna vojska. To je bilo Shakespearjevo gledališče. Orodje, s katerim je gradil svet imaginacije, pa so bile besede, ki burijo našo domišljijo še danes. To je prava čarovnija gledališča: ne bogata scenografija in posebni efekti, temveč sposobnost igralca ter gledalca, da skupaj ustvarita svet. V tem gledališču ni bilo meja med igralci in gledalci (nobene četrte stene). Nasprotno, občinstvo je bilo povabljen v svet igre, lahko je postalo aktivno v njej. Odličen primer je govor kralja Henrika vojski, v katerem spodbuja vojake k napadu sovražnika:

KRALJ HENRIK V.:

*"Še enkrat skozi vrzel, še enkrat fantje,
če ne naj mrtvi Angleži zid zapro!
Kadar je mir, se možu ne poda,
nič bolj kot tiha skromnost in pohlevnost,
kadar pa bojna vihra tuli v ušesa,
posnemaj tигра pri njegovem delu ..."*
(Henrik V, 3. dejanje, prvi prizor, prevod:
Matej Bor)

Možje kralja Henrika niso edini igralci na odru, saj tudi gledalci postanejo del gledališkega sveta.

Občinstva Shakespearjevega gledališča niso sestavljali pasivni gledalci, temveč aktivni soustvarjalci zgodbe. Ta čarobnost je združevala plemiče in kmete, bogate in revne. Shakespeare zanje ni ustvaril le predstave za gledanje, temveč svet, v katerem so zaživali, četudi le za nekaj ur. Občinstvo je bilo del Learjeve velike nevihte, Macbethovega strašnega zločina in Cezarjevega krutega umora.

A Shakespearjevo gledališče ni ustvarilo le zunanjega sveta, saj je orisalo tudi izraz notranjega sveta protagonistov. V renesansi so se klasična učenja (filozofija, umetnost, znanost, medicina, astronomija in številne druge) vrnile k središču življenja. Človek ni bil več le majhen subjekt, ki mu vlada besneči Bog in ga uči ločevanja dobrega od slabega. Naučiti se

mora poslušati svojo vest in izbrati najboljšo usodo zase. Psihološke raziskave so napredovale in Shakespeare je odličen primer moči umetnika, da osvetli človeški psihološki svet. Shakespeare v samogovorih (monologih, v katerih se občinstvu odpre vpogled v notranji svet lika, v njegove najbolj intimne misli, dvome in želje, prek katerih občinstvo postane protagonistov zaupnik) odlično opiše notranji boj med dobrim in zlim, vrlinami in željami ter nebese in peklom v nas.

Shakespeare ustvari ogledalo srca, ki nam ga preda skozi odlične igre. Je še kakšen primer boljši od Shakespearjevega najbolj znanega samogovora iz Hamleta, v katerem se po pomoč k občinstvu zateče neodločni princ? "Kaj je prav?" se sprašuje: "Maščevati svojega očeta ali umreti ob tem? Ali končati svoje življenje v tem trenutku?"

HAMLET:

"Biti ali ne biti, le za to gre.

*Je zlahtnejše, da brez besed prenašaš
puščice in pasti zahrbtnih usode
ali se z morjem zla spopadeš s silo
in v boju ga končaš? Umreti, spati,
le to. In ker vemo, da v spanju konec
je srčnih muk in tisoč živih ran,
ki delež so telesa, si tak konec
tako srčno želimo. Umreti, spati,*

spati, kaj sanjati. Stoj, tu je rob!

Ker to, kar v smrtnem spanju se lahko

nam sanja, rešenim doline solz,

to nas ustavlja – ta pomislek

nesreči tako podaljšuje leta.

Saj kdo bi nosil bič in stisko časa,

krivice močnih in prezir prevzetnih,

muke zavrnjene ljubezni, pravd

odlašanje, objest uradov, brce

nevrednih čednostim potrpežljivim,

če pa si sam lahko z bodalcem

pričara mir? Kdo bi nosil pezo,

kdo stokal, se potil v težkem trpljenju,

če ne bi strah nam pred nečim po smrti,

pred neodkritim krajem, od koder se

ne vrne noben potnik, begal volje,

da rajši nosimo vse zdajšnje muke,

kot bi bežali k drugim, še neznanim?

To sklepanje nas dela vse strahljivce,

da prirojen pogum odločnosti

bolno opeša ob bledičnih mislih

in strm, podjeten in visok polet se

ob tem pomisleku zasuče stran,

zgubi ime dejanje. Zdaj pa tiho!

Lepa Ofelija! Skleni moje grehe,

vila, v svoje molitve!"

(Hamlet, 3. dejanje, prvi prizor, prevod:
Janko Moder)

Skozi samogovore v igri nas Hamlet popelje na notranje popotovanje po svoji duši. Takšno potovanje pa opravimo skupaj z vsemi Shakespearjevimi najboljšimi liki. Smo del agonistične norosti kralja Learja, Jagovega zavidanja Otelu in njegovega načrta, kako uničiti Otelu, pa zlobe Richarda III ter nemoči Richarda II ...

Pri Shakespearjevih likih je najboljšje, da jih ne vidimo kot slabe, dobre, šibke ali nore, ampak kot človeška bitja, ki so sposobna najboljših in najslabših stvari, tako kot vsi mi. Širok spekter čustev, ki jih imajo vsi Shakespearjevi liki, je enak čustvom,

ki jih prepoznamo pri nas samih. In to daje Shakespearu veličino. To ga naredi nesmrtnega. V svojih najboljših delih zaigra na strune bistva človeške eksistence. Shakespeare nas uči usmeriti svoj pogled v srce in videti tako veličino kot tudi grozo, ki jo človek lahko povzroči svetu in sebi. Pomaga nam prepoznati, da imamo, tako kot njegovi liki, možnost odločitve, kakšni ljudje bomo, ter da nebesa in pekel nista tuja koncepta v našem obstoju, temveč sta posledici naših dejanj in načina življenja. Nebesa in pekel so v nas, manifestirajo pa se kot naša vest in vrline v nasprotju s strastmi in nižjimi željami. Shakespeare v Hamletovem 'govoru igralcem' poda igralcem potujočega gledališča iz Elsinoreja nekaj strokovnih nasvetov. A ključna ugotovitev ne velja le za igralce, temveč za umetnost nasploh:

HAMLET:

"... namena igranja, katerega cilj je bil v začetku in je še zdaj, da je tako rekoč ogledalo narave, da kaže čednosti njene poteze, grdobiji njeno podobo, pa tudi svojemu času in ljudem v njem njihovo sliko ali odsev."
(Hamlet, 3. dejanje, drugi prizor, prevod: Janko Moder)

Zaključim lahko z mislijo, da ta članek ni vseboval opisa vse veličine in globine Shakespearjevih del, vendar tega niti nisem načrtoval. Umetniškega bogastva Shakespearjevih del

namreč ni mogoče zaobjeti s tako malo besedami. Namen tega članka je, da nam kot filozofom osvetli pomembnost in korist, ki ju najdemo v njegovih delih. Naučimo se lahko, da je umetnost most med večnostjo in tem trenutkom, saj vsak veliki umetnik v svojih delih odstre delček neskončnosti. Skozi Shakespearjeve besede, like in globoko razumevanje človeške narave se lahko dotaknemo bistva boja, ki divja v vsakem od nas. Kajti vsakdo med nami je junak in strahopetec, plemenit mož in zlobnež, modrec in norec. Vprašanje je le, katerega od teh likov bomo uporabili za nastop v naših življenjih. Shakespearjeve besede nas lahko navdihnejo, da bomo zakorakali v reševanje te naloge in si to vprašanje postavljali vedno znova. 🍷

DHAMMAPADA – POT POPOLNOSTI

Sidharta Gautana – Buda je s svojim življenjem za budiste predstavljal etični življenjski zgled. Odrekel se je prestolu in bogastvu, da bi se posvetil iskanju odgovorov na vprašanje – kaj je vzrok človeškega trpljenja in kako ga odpraviti?

Buda pravi, da se je mogoče osvoboditi od trpljenja, če človek stopi na pot pravičnosti, dobrote in plemenitosti, saj smo sami tisti, ki ustvarjamo svojo lastno prihodnost.

Dhammapada je tekst, ki je bil po Budovem nauku zapisan po njegovi smrti, zapisali so ga njegovi učenci. Njegove govore so si nekateri učenci zapomnili in jih prenašali z ustnim izročilom, zapisi pa so se kasneje zbirali, izbirali in prečiščevali.

Številni budistični teksti vsebujejo praktične nasvete za uresničitev budovega učenja, a Dhammapada – Pot popolnosti, je najbolj poznan.

Dhammapada je zbirka izrekov in nasvetov za vsakdanje življenje, ki so stoletja navdihovali tako kralje kot puščavnike, tako moške kot tudi ženske, kajti, kot pravijo budisti, pravila Poti popolnosti so enaka za vse.

Dhammapada je tisti del kanonskih tekstov, ki se imenuje Suttapitaka – "Košara poučnih pogovorov". Pada v paliju pomeni "pot", Dhamma (v sanskrtu Dharma) pa je večpomenski pojem, ki se nanaša na globoko zakonitost sveta, moralni red, kasneje pa tudi učenje, ki ju izraža in razodeva.

V tokratni in naslednjih številkah Akropolitanca vam bomo predstavili kratke izseke tega teksta.

CVETOVI

*Kot čebela ne škodi cvetu,
njegovi barvi ali vonju,
nabere nektar in oprashi drevo, da obrodi,
tako gre tihi modrec skozi vas.*

*Ne glej na napake drugih,
na to, kaj so in česa niso naredili,
temveč le na lastna dejanja glej,
ki si jih storil ali opustil.*

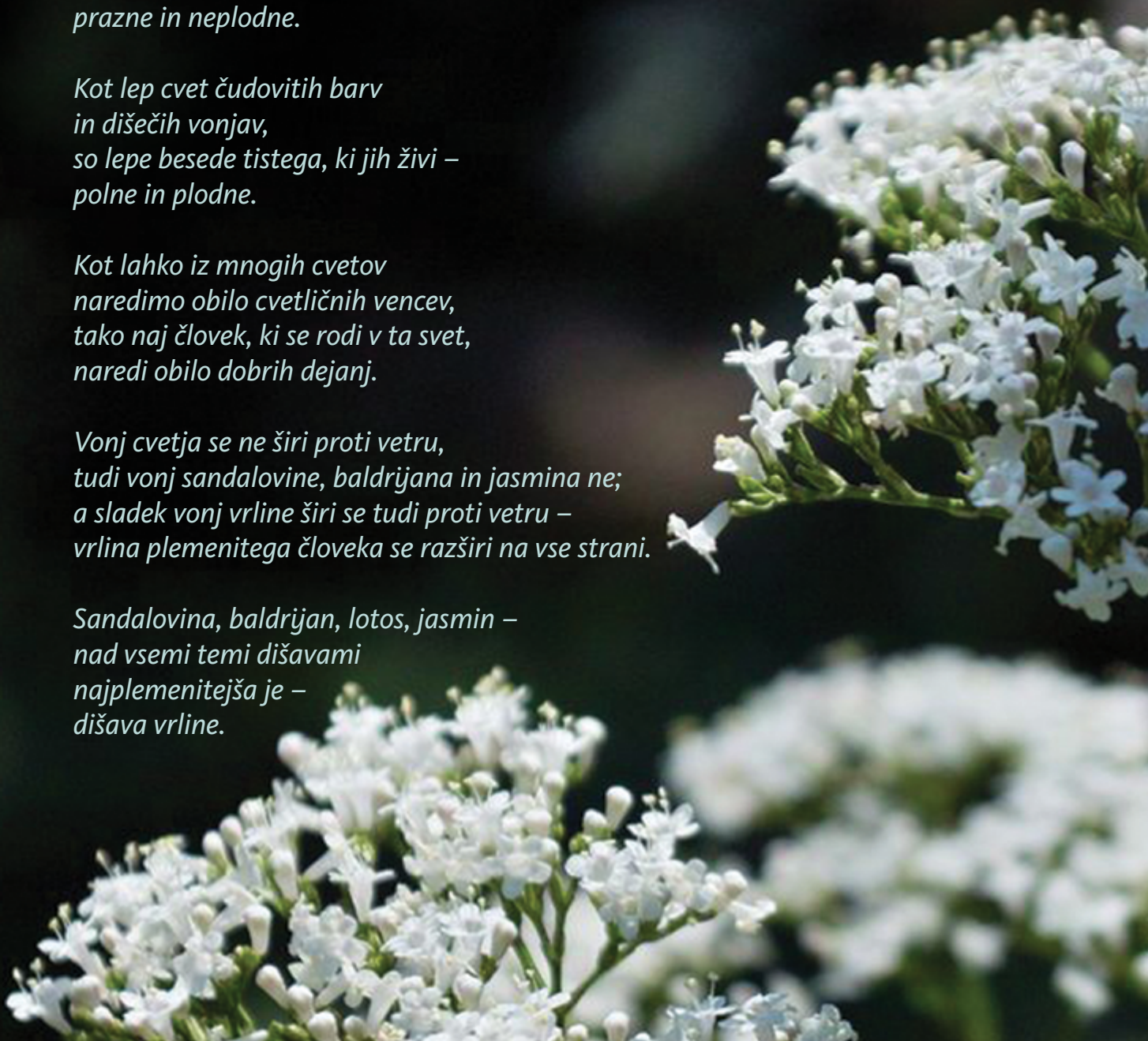
*Kot lep cvet čudovitih barv
a brez vonja,
so lepe besede tistega, ki jih ne živi –
prazne in neplodne.*

*Kot lep cvet čudovitih barv
in dišečih vonjav,
so lepe besede tistega, ki jih živi –
polne in plodne.*

*Kot lahko iz mnogih cvetov
naredimo obilo cvetličnih vencev,
tako naj človek, ki se rodi v ta svet,
naredi obilo dobrih dejanj.*

*Vonj cvetja se ne širi proti vetru,
tudi vonj sandalovine, baldrijana in jasmína ne;
a sladek vonj vrline širi se tudi proti vetru –
vrlina plemenitega človeka se razširi na vse strani.*

*Sandalovina, baldrijan, lotos, jasmin –
nad vsemi temi dišavami
najplemenitejša je –
dišava vrline.*

KABIR IN DERVIŠ

Derviš Džahan Gašt Šah je bil iskalec resnice. Ko je slišal za Kabirja, se je odpravil v Varanasi, da bi ga srečal. Ko so Kabirju povedali, da prihaja, je dejal enemu od svojih učencev, da je ta mož plemenita duša, resničen iskalec, vendar se ni mogel znebiti globoko zakoreninjenih predsodkov, ki ga ovirajo na duhovni poti.

Učencu je naročil, naj pripelje svinjo in jo priveže pred hišo. Ko je Džahan Gašt prišel in zagledal prizor, je bil ogorčen. Razburjen se je obrnil stran in hotel oditi, Kabir pa ga je poklical in ga vprašal:

»O, derviš, zakaj odhajaš, ne da bi me videl?« Džahan Gašt se je ustavil in spregovoril: »Slišal sem, da ste bogaboječ človek, toda pred vašimi vrati je nečista žival.«

Kabir je odšel k njemu, ga pozdravil in dejal: »Prijetelj, to, kar je nečisto, sem pustil pred vrati, ti pa si dopustil, da je to, kar je umazano, vstopilo v tvoje srce. Mar se iz tvojih oči ne bliskata jeza in sovraštvo do mene?«

Derviš je zbegan obstal. Kabir ga je prijel za roko in ga odpeljal v hišo. Razložil mu je, da nobeno bitje v stvarstvu ne bi smelo biti zaničevano. Kako naj se v človeku prebudi ljubezen, če je njegovo srce izpolnjeno s prezirom in sovraštvom? Derviš je bil globoko ganjen nad Kabirjevimi besedami in je nekaj dni ostal pri njem v gosteh.

SNUPI O SMRTI

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

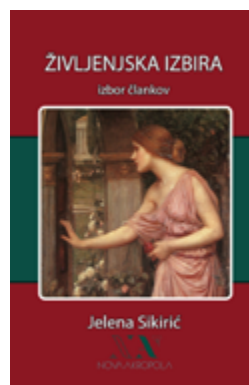
FORMAT 130 X 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 X 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

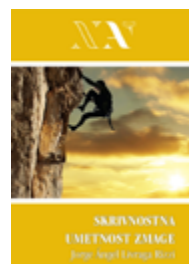
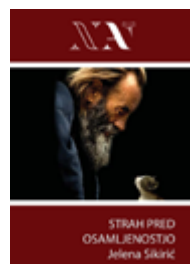
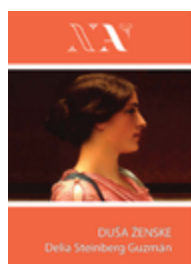
FORMAT 130 X 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 X 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 X 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT
105 X 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Grčija in Rim

Egipt

Slovenija

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec MAREC 2019.

Dogodki potekajo v prostorih Nove Akropole v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Prvo predavanje:

TOREK, 12. MAREC, OB 20:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Predstavitveno predavanje:

SREDA, 27. MAREC, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Cena tečaja: 60 €, študenti in upokojenci: 40 €.

Predstavitveno in prvo predavanje: vstop prost!

MODROST TIBETA

Tečaj (3 srečanja - 3 petki)

1. srečanje: **PETEK, 15. MAREC, OB 18:00**

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 40 €

SVET SIMBOLOV

Tečaj (3 srečanja - 3 sobote)

1. srečanje: **SOBOTA, 16. MAREC, OB 10:00**

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Cena tečaja: 40 €

4 STEBRI PSIHIČNE STABILNOSTI

Predavanje

SREDA, 27. MAREC, OB 20:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Vstop prost!

**VELIKI LJUDJE SO VELIKI ZATO,
KER SO NJIHOVE VRLINE VEČJE OD NJIHOVIH NAPAK.**

JORGE ANGEL LIVRAGA